

σχεδὸν εὐδαιμονίας. Βλέπων τις τοὺς δύο ἐκείνους νέους νὰ ὀδεύωσιν συγκεκινημένοι καὶ μειδιῶντες ἐν μέσῳ τοῦ περιέργου πλήθους, ἤθελεν εἶπει, ὅτι ὑπὲρ αὐτῶν ἐπανηγυρίζετο ἡ ἑορτή. Πλὴν ἐκεῖνοι δὲν ἐφαίνοντο ἐννοοῦντες, ὅτι ἐτελεῖτο ἐτέρα ἑορτή, πλὴν τῆς ἑορτῆς τῶν καρδιῶν των, καὶ ὅτι ὑπῆρχεν ἐτέρα φωταψία, πλὴν τῆς φωταψίας τῆς ἀγαλλιᾶσεώς των. Μετὰ στενοχωρίας ἀπεχωρίσθησαν ἀλλήλων κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν. Ἡ Ελενίτσα ἔλαβε θέσιν πλησίον τῆς θείας της, κυρίας Γεωργίου, ἐκπεπληγμένης καὶ τεταραγμένης, ὃ δὲ Μαυρίκιος ἐκάθισε πλησίον τοῦ φίλου του Λαθόρδ, πρὸς τὸν ὁποῖον, θλίβων ἐγκαρδίως τὴν δεξιὰν αὐτοῦ, εἶπεν :

— Ἄ! πόσον σ' εὐχαριστῶ, διότι με ἠνάγκασες νὰ ἔλθω!

ΔΜΛ.

ΤΒΔΟΞ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Ἰσπανικὸν διήγημα Fernan Caballero

ΒΕΒΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α'

«Ο κύριος κοιμάται — μὴ θορυβήτε!»

Ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα ἐκ τοῦ ἐστιατορίου ἀπῆλθεν εἰς τὰ δωμάτια της, ἀμφότεροι δὲ οἱ ἐξάδελφοι διηυθύνθησαν εἰς τὸ σπουδαστήριον. Ἀναχωροῦσα αὕτη ἀπῆλθεν ἀκαριαίως πολυσήμαντον βλέμμα πρὸς τὸ πρόσωπον ἐκείνου, ὅστις δὲν ἦτο σύζυγός της, καὶ τὸ βλέμμα τοῦτο ἐφαίνετο: ἡρώτα ὅτι «πράγματι θὰ γίνῃ τοῦτο;»

Οἱ ὀφθαλμοὶ των συνηντήθησαν.

Ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς Βελτίστσεφ, εἰς τὸ βλέμμα τοῦτο, ἀπήντησε δι' ἑλαφροῦ μειδιάματος ὀπισθεν τῶν νώτων τοῦ ἐξαδέλφου του, καὶ τὸ μειδιάμα τοῦτο ἔλεγεν εὐκρινῶς: «ἔστε ἡσυχος... ἀπέλθετε...»

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

**

— Ἰδοὺ λοιπόν, ἀγαπητὲ Πλατόσσα!, ἔλεγεν ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς Βελτίστσεφ, θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἐξαδέλφου του καὶ εἰσερχόμενος μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ εὐμαρὲς σπουδαστήριόν του. Ἐξωφλήσαμεν πλέον τοὺς μεταξύ μας λογαριασμούς, καὶ χαίρω διὰ τοῦτο! Ἀλλὰ... νὰ εἰποῦμεν τὴν ἀλήθειαν, αἱ διακόσιαι πεντήκοντα αὐταὶ χιλιάδες ἰσχυ-

1 Ὑποκοριστικὸν τοῦ Πλάτων.

ρῶς ἐκλόνισαν τὸ βαλάντιόν μου... Γνωρίζεις, ὅτι ἐκ τῶν μεταλλείων τοῦ Σλαβονογόρσκ διένειμον εἰς τὸν Καρτονάκην καὶ τὸν Πουπηριώφ ὀγδοηνταδύω χιλιάδας.

— Ναί, ἀλλὰ ἐξαίρουμένων τῶν ἰδικῶν μου εἴκοσι μετοχῶν, μένετε ἤδη ὁ μόνος ἰδιοκτήτης, εἶπεν ὁ Πλάτων, ὅστις ἦτο κατὰ εἴκοσιν ἔτη νεώτερος τοῦ ἐξαδέλφου του, καὶ διὰ τοῦτο, ἐκ παιδικῆς ἔξωος ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν μετ' ὅλων τῶν τύπων τοῦ ἐξωτερικοῦ σεβασμοῦ. Ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς ἀπνυθύνετο πρὸς αὐτὸν ἐνικῶς καὶ ὑποκοριστικῶς «Πλατόσσα», ὡς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του τὸν μικρὸν Πλατόσσαν, ὃ δὲ μικρὸς Πλατόσσας, γενόμενος τριακοντατριῶν ἐτῶν Πλάτων Βασίλειεβιτς, καὶ ἐπὶ δωδεκαετίαν ἤδη διαχειριζόμενος συνεταιρικῶς μεγάλας χρηματιστικὰς πράξεις καὶ συναλλαγὰς μετὰ τοῦ τέως κηδεμόνος καὶ ἐξαδέλφου του, ἀπετείνετο πρὸς αὐτὸν πληθυντικῶς, ὡς πάλαι ποτέ, ἀπεκάλει δὲ αὐτὸν «Μάξιμον Γρηγόριεβιτς», καὶ μόνον ἀπόντος αὐτοῦ ἐπέτρεπεν ἐνίοτε ἑαυτῷ τὴν φιλικωτικὴν ἐπὶκλησιν «ὁ γέρων».

— Ἐχεις δίκαιον, συνήνεσεν ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς, ἀλλ' ἐγὼ οὐδέποτε ὑπελόγιζον ὅτι θὰ ἐπλήρωνον τὴν ἀπόδειξιν ταύτην τώρα... Ἐνόμιζον ὅτι δὲν θὰ τὰ ἀπῆτεες πρὸ τοῦ Μαρτίου...

— Ἄ, ἀγαπητὲ Μάξιμε Γρηγόριεβιτς! πολὺ μὲ στενοχωρεῖ τοῦτο, ἀλλὰ... τί νὰ κάμω!.. Γνωρίζετε καὶ σεῖς τὴν κατεπεύγουσαν ἀνάγκην μου! — ἐδικαιολογήθη ὁ Πλάτων μετ' εὐχαριστήσεως ψηλαφῶν τὸ ἐν τῷ θυλακίῳ του ὀγκῶδες δέμα ἐκ τραπέζικων γραμματίων.

— Πρόσεξε, ἐξάδελφε, θὰ καταστραφῇς! — φιλικῶς ἐνουθέτησεν ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς κινῶν τὴν ἐνὺπρεπῆ, φαλακράν καὶ πολλὰν κεφαλὴν του.

— Ἀλλὰ καὶ τίποτε δὲν γίνεται χωρὶς νὰ διακινδυνεύσης, ὑπέλαβεν ὁ Πλάτων ἀνασπῶν τοὺς ὤμους.

— Δὲν λέγω!... Ἀλλὰ τὸ διακινδυνεύειν εἰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις διαφέρει ἐκείνου τῶν χρηματιστικῶν. Ἀκούθει κάλλιον τὸν κανόνα μου: «πλούτει βραδέως», τοῦτο εἶνε τὸ ἀσφαλέστερον.

— Παρῆλθεν ὁ καιρὸς ἐκεῖνος, ἐξάδελφε!

— Παρῆλθεν ὁ καιρὸς ἐκεῖνος... Καὶ ἂν, μ' ὅλην τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν σου, μ' ὅλον τὸ πολιτικὸν στάδιόν σου, τὰ φορτώσης εἰς τὸν πετεινόν, — τότε;

— Τίς, ἐγώ;... Καὶ τὸν νοῦν μου ποῦ τὸν ἔχω;... Γνωρίζετε τὴν παροιμίαν: «Ὅταν εἶνε ξυπνὸς ὁ γάτος...»

— «Δὲν νυστάζει ὁ ποντικός», τὸ γνωρίζω, φίλε μου! λοιπὸν ἰδοὺ, γενοῦ ποντικός, κατ' ἐμὴν ἰδέαν...

— Ὅχι, νὰ σὰς εἰπῶ, προτιμῶ νὰ εἶμαι γάτος!

— Ἐγὼ φίλε μου, αἰωνίως ἔκαμνα τὸν ποντικὸν καί, ἀληθῶς δὲν ἐνύσταξα διὰ τοῦτο σήμερον, τριακόσιαι χιλιάδες ἄθικτοι εἶνε ἀποταμιευμένοι, ἐκτὸς δὲ τού-

των ἑκατομμύρια πράξεις διαχειριζόμεθα εἰς τὰς συναλλαγὰς μας.

— Καὶ ἐν τούτοις, ἔπεται, ὅτι διακινδυνεύετε.

— Ὁ κίνδυνος ὁ ἰδικὸς μου διαφέρει τοῦ ἰδικοῦ σου. Ἄλλ' ἔστω, διακινδυνεύω ὅπως ἐγὼ καὶ δὲν θὰ ζημιωθῇς.

— Ἐγὼ καὶ κατὰ τὸν ἰδικόν σας καὶ κατὰ τὸν ἰδικόν μου τρόπον διακινδυνεύω· καὶ ἰδοὺ σχέδιον ἀφορῶν τὴν ἐκμίσθωσιν σιδηρωρυχείου...

— Ἀλήθεια, — διέκοψεν ὁ ἐξάδελφος, οὐτινος ζωηρῶς, ὡς φαίνεται ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον ἢ περὶ τοῦ σχεδίου τούτου ἐπίμνησις. — Δὲν ἐπρόφθασα ἀρχήτερα νὰ σ' ἐρωτήσω: ἦσο εἰς τὸ ὑπουργεῖον;

— Ἡμην! Καὶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἡμην, καὶ εἰς τοῦ Καρτονάκη, καὶ εἰς τοῦ Γροδνιάνσκη, καὶ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Τσέμς, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας καὶ Ἰουδαίους!

— Λοιπὸν; ζωηρῶς ἠρώτησεν ὁ «γέρων».

— Περίφημα! Εἰς τὸ ὑπουργεῖον δὲν ὑπάρχει κανὲν ἐμπόδιον. Ἐκεῖ δά, τὸ γνωρίζετε καὶ ὁ ἴδιος, τὸ ὄνομά σας, αὐτὴ ἡ πίστωσης προσωποποιημένη! Ὁ Καρτονάκης μετὰ τοῦ Ροζενσπίτς λαμβάνουσι μέρος, ὁ Γροδνιάνσκη προθύμως συντρέχει, ὁ δὲ Τσέμς ὑπεσχέθη τὴν θερμότεραν ὑποστήριξιν καὶ ἐνέργειαν εἰς τὴν ἐφημερίδα του... Βεβαίως θὰ τῷ πληρώσωμεν πέντε χιλιάδας.

— Αἶ, βέβαια, κατὰ τὸ σύνθημα! εἶπεν ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς κινήσας τὴν χεῖρα μετὰ τινος περιφρονήσεως.

Ἐφερον τὸν καφέ.

Ὁ γέρων ἐπλησίασε πρὸ κομφῶς γεγλυμμένης πυξίδος καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτῆς σιγάρον.

— Σταθῆτε, μὴ καπνίσητε! — μετὰ ζωηρότητος ἐσταμάτησεν αὐτὸν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς. Χθές, ἐκ τύχης, εὗρον πρὸς δοκιμὴν ἑκατοντάδα ἐξαίρετων σιγάρων καὶ εἶμαι κατευχαραστημένος! Μοὶ τὰ ἐσύστησεν ὁ Ροζενσπίτς. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σὰς ἀρέσουν. Ἰδοὺ, δοκιμάσατε!...

Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τῆς σιγαροθήκης καθ' ὅλα ἔτοιμον καὶ κεκομμένον ρεγάλιον, προσέφερεν αὐτὸ πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του.

Ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς, ἐσυνειθίζετο καπνίζων σιγάρον, νὰ βρέχῃ διὰ τοῦ σιέλου καὶ διαθρύπτῃ μεταξὺ τῶν ὀδόντων τὸ ἄκρον του. Θέσας εἰς τὸ στόμα τὸ προσφερθὲν αὐτῷ σιγάρον, μετὰ τὰς πρώτας ροφήσεις τοῦ ἀρωματώδους καπνοῦ, ἔκαμε μορφασμὸν καὶ ἀπέθεσεν αὐτὸ κατὰ μέρος.

— Ὅχι, νὰ σοῦ εἰπῶ, ἀδελφέ, δὲν μοῦ ἀρέσει τὸ σιγάρον σου, παρὲτήρησεν οὗτος πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Πλάτων με παραδοξόν τινα μέριμναν.

— Δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ, ἔχει κάποιαν γεῦσιν... μίαν πικράδα ἀλλόκοτον, καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ... δὲν μ' ἀρέσει.

— Ὅχι δά, καπνίσατέ το! ἴσως κατ' ἀρχὰς σὰς ἐφάνη τοιοῦτον, ἢ σὰς ἔτυχε ἄσχημον, — ἐβεβαίουν τὸν «γέροντα» ὁ